โจทย์สำหรับการแข่งขันโต้เถียงปัญหากฎหมายโดยการแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นอุทธรณ์ รอบภายใน คณะนิติศาสตร์ ครั้งที่ 17 ปีการศึกษา 2562

พนักงานอัยการเป็นโจทก์ยื่นฟ้องต่อศาลชั้นต้นว่า “เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2560 บริษัทควีนส์เกต (Queensgate) จำเลยที่ 1 นายคณาธิป จำเลยที่ 2 ในฐานะประธานกรรมการของจำเลยที่ 1 นายขวัญชัย จำเลยที่ 3 นางสาวชญานนท์ จำเลยที่ 4 และนายณัฐกร จำเลยที่ 5 ในฐานะกรรมการของจำเลยที่ 1 ได้ร่วมกันให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่นายชโนดม จำเลยที่ 6 ในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment: EIA) เพื่อประกอบการขอใบอนุญาตประกอบกิจการแต่งแร่ทองคำ โดยจำเลยที่ 1 ถึง 5 ขอให้จำเลยที่ 6 ใช้ชื่อเสียงและการยอมรับในฐานะนักวิชาการวิศวกรรมแร่ชื่อดัง ให้ความเห็นชอบรวมทั้งโน้มน้าวให้กรรมการผู้ชำนาญการคนอื่นในคณะฯออกเสียงให้ความเห็นชอบต่อรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการกิจการแต่งแร่ทองคำของจำเลยที่ 1 ทั้งที่กิจการดังกล่าวไม่ได้มีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่ได้มาตรฐาน ต่อมาในวันที่ 14 สิงหาคม 2560 จำเลยที่ 1 ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการแต่งแร่ทองคำและเริ่มดำเนินโครงการโดยทำการบดแร่รวมถึงใช้สารไซยาไนด์ในการแยกแร่ ทั้งนี้ เนื่องจากโครงสร้างอาคารในโครงการของจำเลยที่ 1 ไม่ได้มาตรฐาน กล่าวคือ ไม่สามารถปกคลุมฝุ่นละอองได้อย่างมิดชิด ส่งผลให้ฝุ่นละอองและโลหะหนักที่เกิดจากการบดและแยกแร่แพร่กระจายออกไปบริเวณชุมชนที่อยู่ใกล้เคียง เมื่อฝนตกทำให้เกิดการชะล้างสารพิษลงไปในลำห้วยสาธารณะซึ่งเป็นพื้นที่เกษตรกรรม อีกทั้งเป็นแหล่งน้ำอุปโภคบริโภคของประชาชนในพื้นที่ ทำให้ประชาชนไม่สามารถใช้แหล่งน้ำในการอุปโภคบริโภค รวมทั้งไม่สามารถบริโภคสัตว์น้ำซึ่งเป็นแหล่งอาหารสำคัญของประชาชนบริเวณดังกล่าวได้อีกต่อไป นอกจากนี้ยังมีการตรวจพบสารปรอทและไซยาไนด์ตกค้างในร่างกายของประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวเกินค่ามาตรฐาน ส่งผลให้ชาวบ้านจำนวนหนึ่งซึ่งรวมถึงนางสาวรักษ์โลกป่วยด้วยอาการไอเป็นเลือด หอบ เหนื่อย และแน่นหน้าอกอย่างรุนแรง อีกทั้งต่อมายังพบว่า ด.ช.รักษา บุตรของนางสาวรักษ์โลกซึ่งคลอดเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2561 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่จำเลยที่ 1 เริ่มประกอบกิจการ มีอาการทุพพลภาพและจิตพิการ เนื่องจากนางสาวรักษ์โลกได้รับสารพิษเป็นปริมาณมากในระหว่างตั้งครรภ์ หลังจากนั้น เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2562 นางสาวรักษ์โลกจึงได้เริ่มทำการเคลื่อนไหวเพื่อแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการประกอบกิจการอันไม่เป็นไปตามกฎหมายของจำเลยที่ 1 และเรียกร้องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการทางกฎหมายกับจำเลยที่ 1 อย่างเด็ดขาด จึงเป็นเหตุให้ จำเลยที่ 1 ถึง 5 มีการวางแผนเพื่อที่จะลักพาตัวนางสาวรักษ์โลกไปกักขังจนกว่าจะรับปากว่าจะหยุดการแสดงข้อเท็จจริงใดๆเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของจำเลยที่ 1 แต่นางสาวรักษ์โลกทราบความจริงเสียก่อนจำเลยทั้ง 5 จะได้ลงมือลักพาตัว

ดังนี้ จำเลยที่ 1 ถึง 5 จึงมีความผิดฐานให้สินบนแก่เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144 ฐานเป็นซ่องโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 210 ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรามาตรา 300 ฐานดำเนินโครงการก่อนที่รายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการผู้ชำนาญการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 101/1 และ ฐานผู้รับใบอนุญาตกระทำหรือละเว้นกระทำการใดอันน่าจะเป็นเหตุให้แร่ที่มีพิษก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อม ตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2560 มาตรา 109 ประกอบ 170 ส่วนจำเลยที่ 6 มีความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ฐานเจ้าพนักงานรับสินบนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 และ ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 300 โจทก์จึงฟ้องต่อศาลเพื่อให้ระวางโทษ จำเลยที่ 1 ถึง 6 จากการกระทำดังกล่าว”

ต่อมานางสาวรักษ์โลกซึ่งเป็นหัวหน้ากลุ่มชุมชนอำเภอแม่แจ่มจังหวัดเชียงใหม่ ได้ยื่นคำร้องขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 30 พร้อมกับยื่นคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 44/1 ทั้งในฐานะส่วนตัวและในฐานะผู้มีอำนาจจัดการแทน ด.ช.รักษา โดยขอให้จำเลยที่ 1 ถึง 6 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย ได้แก่ ค่ารักษาพยาบาล ส่วนของนางสาวรักษ์โลกคิดเป็นเงินจำนวน 5 แสนบาท และ ส่วนของด.ช.รักษา คิดเป็นเงินจำนวน 2 ล้านบาท รวมทั้งค่าเสียหายจากการที่ทั้งสองต้องทนทุกข์ทรมานในการเจ็บป่วย ทุพพลภาพและจิตพิการ ส่วนของนางสาวรักษ์โลกคิดเป็นเงินจำนวน 1 แสนบาท และ ส่วนของด.ช.รักษา คิดเป็นเงินจำนวน 1 ล้านบาท ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้นางสาวรักษ์โลกเข้าเป็นโจทก์ร่วมที่ 1 ในฐานะส่วนตัว และเข้าเป็นโจทก์ร่วมที่ 2 ในฐานะผู้มีอำนาจจัดการแทน ด.ช.รักษา พร้อมกันนั้นศาลก็ได้มีคำสั่งรับคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไว้พิจารณาด้วย

จำเลยที่ 1 ถึง 6 ยื่นคำให้การปฏิเสธ

ข้อเท็จจริงในทางนำสืบรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการทำเหมืองและแต่งแร่ทองคำ โดยมีจำเลยที่ 2 ถึง 5 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจในการบริหารจัดการงานของจำเลยที่ 1

ในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2560 จำเลยที่ 2 ถึง 5 ได้นำนาฬิกาข้อมือหรูมูลค่า 3,000,000 บาทไปให้แก่จำเลยที่ 6 ซึ่งเป็นนักวิชาการวิศวกรรมแร่ชื่อดังและได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อมและการประกอบกิจการแร่ของประเทศไทย อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิเศษที่พิจารณารายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของจำเลยที่ 1 ทั้งนี้ เพื่อจูงใจให้จำเลยที่ 6 ให้ความเห็นชอบรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของจำเลยที่ 1 พร้อมทั้งทำความเห็นสนับสนุนรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิเศษ ถึงแม้ว่าในความเป็นจริงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในรายงานดังกล่าวจะไม่ได้มาตรฐานอย่างชัดแจ้ง อนึ่ง ข้อเท็จจริงยังปรากฏว่าการที่

จำเลยที่ 2 ถึง 5 นำนาฬิกาข้อมือหรูไปให้จำเลยที่ 6 เป็นเพราะเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2560 จำเลยที่ 2 ถึง 5 ถูกนายรังสรรค์ นักการเมืองผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น ขู่เข็ญและบังคับให้ทำ โดยข่มขู่ว่าหากจำเลยที่ 2 ถึง 5 ไม่กระทำตามเช่นนั้นหรือนำความไปแจ้งแก่เจ้าพนักงาน ครอบครัวของจำเลยที่ 2 ถึง 5 ที่ถูกผู้ใต้บังคับบัญชาของนายรังสรรค์ควบคุมตัวอยู่จะต้องถูกสังหาร ทั้งนี้ เนื่องจากนายรังสรรค์ต้องการแทรกแซงการดำเนินกิจการของจำเลยที่ 1 เพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากกิจการต่อไปในอนาคต จึงเกรงว่าตนจะต้องเสียประโยชน์จำนวนมหาศาลหากจำเลยที่ 1 ไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ

หลังจากที่จำเลยที่ 6 ให้ความเห็นต่อคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิเศษว่า รายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการของจำเลยที่ 1 อันรวมถึงมาตรการป้องกันแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้มาตรฐานวิศวกรรมที่ดีที่สุดในขณะนั้น คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิเศษจึงได้ให้ความเห็นชอบต่อรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ต่อมาอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในฐานะเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจอนุญาตตามกฎหมายได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการแต่งแร่ให้แก่จำเลยที่ 1 และได้นำมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในรายงานดังกล่าวมากำหนดเป็นเงื่อนไขในใบอนุญาตตามมาตรา 106 พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2560 ด้วย

หลังจากที่จำเลยที่ 1 ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 106 และ 107 พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2560 แล้ว จำเลยที่ 1 ได้เริ่มดำเนินการแต่งแร่ทองคำ โดยมีขั้นตอนการบดหินที่มีแร่และใช้ไซยาไนด์ในการแยกแร่ แต่เนื่องจากจำเลยที่ 1 ดำเนินกิจการในอาคารที่ไม่สามารถปกคลุมฝุ่นได้อย่างมิดชิดตามมาตรฐาน ทำให้ฝุ่นละอองและโลหะหนักแพร่กระจายออกไปบริเวณชุมชนใกล้เคียง เมื่อฝนตกทำให้เกิดการชะล้างสารพิษลงไปในลำห้วยสาธารณะซึ่งเป็นแหล่งน้ำอุปโภคบริโภคของประชาชนในพื้นที่ รวมถึงพื้นที่เกษตรกรรม ทำให้ประชาชนไม่สามารถใช้แหล่งน้ำในการอุปโภคบริโภค รวมทั้งไม่สามารถบริโภคสัตว์น้ำซึ่งเป็นแหล่งอาหารสำคัญของประชาชนบริเวณดังกล่าวได้อีกต่อไป

นับตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2560 หลังจากที่จำเลยที่ 1 เริ่มประกอบกิจการแต่งแร่ทองคำเป็นต้นมา พบว่ามีชาวบ้านจำนวนหนึ่งซึ่งรวมถึงโจทก์ร่วมที่ 1 ป่วยด้วยอาการไอเป็นเลือด หอบ เหนื่อย และแน่นหน้าอกอย่างรุนแรง ซึ่งแพทย์โรงพยาบาลจังหวัดเชียงใหม่ได้วินิจฉัยไปในทำนองเดียวกันว่าอาการดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากผู้ป่วยมีสารปรอทและไซยาไนด์ตกค้างในร่างกายเกินค่ามาตรฐาน นอกจากนี้ ยังปรากฏอีกด้วยว่าโจทก์ร่วมที่ 1 ได้ตั้งครรภ์และในเวลาต่อมาได้คลอดบุตร คือ โจทก์ร่วมที่ 2 มีอาการจิตพิการไม่สมประกอบ ทั้งนี้ แพทย์โรงพยาบาลจังหวัดเชียงใหม่วินิจฉัยว่าโจทก์ร่วมที่ 2 ป่วยเป็นโรคมินามาตะ (Minamata Disease) ซึ่งอาการเจ็บป่วยลักษณะดังกล่าวนั้นเกิดจากการที่โจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับสารพิษโลหะหนักในปริมาณมากระหว่างตั้งครรภ์

อนึ่ง ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของจำเลยรับฟังได้ว่าเมื่อ ปี พ.ศ. 2559 ได้มีการตั้งจุดทิ้งขยะของชุมชนบริเวณใกล้ลำห้วยสาธารณะ และนับแต่นั้นเป็นต้นมา ชาวบ้านในชุมชนรวมทั้งโจทก์ร่วมที่ 1 ได้นำขยะมาทิ้งบริเวณจุดทิ้งขยะดังกล่าวตลอดมา ซึ่งบรรดาขยะที่นำมาทิ้งบริเวณดังกล่าวนั้นพบว่าส่วนใหญ่เป็นขยะอิเล็กทรอนิกส์ เช่น ถ่านไฟฉายที่มีสารเคมีไหลซึมออกมา ทั้งนี้ จุดทิ้งขยะดังกล่าวเป็นจุดที่ชาวบ้านกำหนดขึ้น

เอง ทำให้ไม่มีเจ้าหน้าที่เทศบาลมาดูแลจัดเก็บหรือนำไปกำจัดอย่างถูกต้อง เมื่อฝนตกจึงส่งผลให้สารเคมีถูกชะล้างลงไปในลำห้วยสาธารณะ

ภายหลังจากที่โจทก์ร่วมที่ 1 ได้คลอดบุตรแล้ว จึงได้ชักชวนชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนจากกิจการแต่งแร่ของจำเลยที่ 1 มาชุมนุมต่อต้านการประกอบกิจการของจำเลยที่ 1 รวมถึงได้เผยแพร่ข้อความในโซเชียลมีเดียว่าจำเลยที่ 1 ไร้จรรยาบรรณ ประกอบกิจการโดยเห็นแต่ได้ ไม่คำนึงถึงชีวิตของคนและสิ่งแวดล้อม และยังได้บรรยายผลกระทบที่ตนเองและครอบครัวได้รับจากสารโลหะหนักว่ามาจากการกระทำของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ถึง 5 เกรงว่าการดำเนินกิจการของตนนั้นจะไม่สามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น จึงร่วมประชุมตกลงกันเพื่อวางแผนลักพาตัวโจทก์ร่วมที่ 1 มาเพื่อกักขังและข่มขู่ให้โจทก์ร่วมที่ 1 หยุดการเคลื่อนไหวในลักษณะดังกล่าว หากโจทก์ร่วมที่ 1 ยินยอมแต่โดยดีจึงจะปล่อยให้เป็นอิสระ แต่เนื่องจากแผนการดังกล่าวได้ถูกเปิดเผยออกมาเสียก่อน จึงยังไม่มีโอกาสได้ดำเนินการไปตามแผนการที่ได้วางไว้

ศาลได้พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยแล้วพิพากษาว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึง 5 ครบองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนแก่เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144 โดยเจตนากระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ถือเอาการกระทำและเจตนาของจำเลยที่ 2-5 ที่เป็นผู้แทนนิติบุคคล แต่ทั้งนี้เนื่องจากจำเลยที่ 2 ถึง 5 ได้กระทำความผิดด้วยความจำเป็นเพราะอยู่ภายใต้อำนาจที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ ตามมาตรา 67 (1) เพราะชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพของครอบครัวของจำเลยที่ 2 ถึง 5 ตกอยู่ในอันตรายที่จำเลยที่ 2 ถึง 5 ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ด้วยวิธีอื่นใด จึงได้รับการยกเว้นโทษ ส่วนจำเลยที่ 1 ซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคลไม่อาจยกการกระทำโดยจำเป็นขึ้นกล่าวอ้างได้ดังเช่นบุคคลธรรมดา พิพากษาปรับจำเลยที่ 1 หนึ่งแสนบาท และยกฟ้องจำเลยที่ 2 ถึง 5

การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึง 5 เป็นการสมคบกันระหว่างบุคคลตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานเรียกค่าไถ่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 313 ซึ่งมีระวางโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป อันเป็นความผิดฐานเป็นซ่องโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 210 พิพากษาปรับจำเลยที่ 1 หนึ่งสองแสนบาท จำคุกจำเลยที่ 2 ถึง 5 สิบปี และปรับสองแสนบาท

การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึง 5 เป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 เนื่องจากจำเลยที่ 1 ถึง 5 กระทำโดยปราศจากความระมัดระวังในการประกอบกิจการ ปล่อยให้สารพิษรั่วไหลและแพร่กระจายจนเป็นเหตุให้ชาวบ้านซึ่งรวมถึงนางสาวรักษ์โลกมีอาการเจ็บป่วย พิพากษาจำคุกจำเลยที่ 2 ถึง 5 หนึ่งเดือน ปรับจำเลยที่ 1 หนึ่งหมื่นบาท

การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึง 5 ไม่เป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรามาตรา 300 เนื่องจากโจทก์ร่วมที่ 2 ไม่มีสภาพบุคคลอยู่ในขณะที่มีการกระทำที่กล่าวอ้างว่าจำเลยกระทำผิด การกระทำจึงขาดองค์ประกอบภายนอก พิพากษายกฟ้อง

จำเลยที่ 1 ถึง 5 ไม่มีความผิดฐานดำเนินโครงการก่อนที่รายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการผู้ชำนาญการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

แห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 101/1 เนื่องจากเป็นการดำเนินโครงการภายหลังจากที่รายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้รับความเห็นชอบและได้รับใบอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้อง

จำเลยที่ 1 ถึง 5 มีความผิดฐานผู้รับใบอนุญาตกระทำหรือละเว้นกระทำการใดอันน่าจะเป็นเหตุให้แร่ที่มีพิษก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อม ตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2560 มาตรา 109 ประกอบ 170 พิพากษาปรับจำเลยที่ 1 สามแสนบาท

จำเลยที่ 6 มีความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 และ ฐานเจ้าพนักงานรับสินบนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 พิพากษาจำคุกจำเลยที่ 6 ตลอดชีวิต

จำเลยที่ 6 มีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กาย ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 390 เนื่องจากจำเลยที่ 6 กระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง ไม่ได้คำนึงถึงผลเสียหายจากการให้ความเห็นชอบรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของจำเลยที่ 1 เป็นผลให้ชาวบ้านซึ่งรวมถึงนางสาวรักษ์โลกมีอาการเจ็บป่วย พิพากษาจำคุกจำเลยที่ 6 หนึ่งเดือน

จำเลยที่ 6 ไม่มีความผิดฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 เนื่องจากโจทก์ร่วมที่ 2 ไม่มีสภาพบุคคลอยู่ในขณะที่มีการกระทำที่กล่าวอ้างว่าจำเลยกระทำผิดการกระทำจึงขาดองค์ประกอบภายนอก พิพากษายกฟ้อง

ในส่วนของค่าสินไหมทดแทน พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ถึง 6 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 เต็มตามคำร้อง และยกคำร้องในส่วนค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วมที่ 2